Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 21. maja 2013*

„Znamka Skupnosti — Prijava figurativne znamke Skupnosti NUEVA — Člen 60 Uredbe (ES) št. 207/2009 — Neizpolnitev obveznosti plačila pristojbine v roku — Dvoumnost v jezikovni različici — Enotna razlaga — Nepredvidljive okoliščine in višja sila — Opravičljiva zmota — Dolžnost vestnosti in skrbnosti“

V zadevi T-61/13,

Research and Production Company „Melt Water“ UAB s sedežem v Klaipėdi (Litva), ki jo zastopata V. Viešūnaitė in J. Stucka, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopata V. Melgar in J. Ivanauskas, agenta,

tožena stranka,

zaradi pritožbe zoper odločbo četrtega odbora za pritožbe UUNT z dne 3. decembra 2012 (zadeva R 1794/2012-4) v zvezi z zahtevo za registracijo figurativnega znaka NUEVA kot znamke Skupnosti,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, D. Gratsias, sodnik, in M. Kančeva (poročevalka), sodnica,

sodna tajnica: J. Weychert, administratorka,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 6. februarja 2013,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 22. aprila 2013

na podlagi obravnave z dne 9. januarja 2014,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: litovščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, Research and Production Company „Melt Water“ UAB, je 19. januarja 2012 pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) vložila zahtevo za registracijo znamke Skupnosti na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1).

2 Znamka, katere registracija je bila zahtevana, je spodaj prikazani figurativni znak:

3 Proizvodi, za katere je bila zahtevana registracija, spadajo v razred 32 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen, in ustrezajo temu opisu: „Mineralne vode in sodavice ter druge brezalkoholne pijače; (nemedicinska) mineralna voda; mineralne vode [pijače], mineralna voda; mineralne vode in sodavice ter druge brezalkoholne pijače; ustekleničena voda, voda; izvirska voda; (pitna) (ustekleničena) voda; pitna (ustekleničena) voda; sodavice; mineralne vode [pijače], toniki [nemedicinske pijače], sodavice, namizne vode; (nemedicinska) mineralna voda, negazirane vode; mineralne vode“.

4 Preizkuševalec je z odločbo z dne 18. julija 2012 na podlagi člena 7(1)(b) in (c) in člena 7(2) Uredbe št. 207/2009 zavrnil zahtevo za registracijo za vse proizvode iz točke 3 zgoraj z obrazložitvijo, da je zadevni znak opisen in brez razlikovalnega učinka.

5 Preizkuševalec je v zadnjem odstavku svoje odločbe o zavrnitvi registracije v litovščini navedel:

„Pravico imate, da zoper to odločbo vložite pritožbo [v litovščini: ‚apeliacija‘] v skladu s členom 59 Uredbe št. 207/2009. V skladu s členom 60 Uredbe št. 207/2009 se pritožba [v litovščini: ‚pranešimas apie apeliaciją‘] pisno vloži pri UUNT v dveh mesecih po vročitvi obvestila o odločbi, pisno izjavo [v litovščini: ‚rašytinis prašymas‘], v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, pa je treba vložiti v roku štirih mesecev od tega datuma. Šteje se, da je izjava [v litovščini: ‚prašymas‘] vložena šele, ko je plačana pristojbina za pritožbo v višini 800 EUR.“

6 Tožeča stranka je 28. julija 2012 prejela obvestilo o odločbi preizkuševalca.

7 Zoper odločbo preizkuševalca je tožeča stranka 25. septembra 2012 vložila pritožbo na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009.

8 UUNT je 4. oktobra 2012 po telefonu navezal stik s tožečo stranko in jo opozoril, da pristojbina za pritožbo ni bila plačana. Tožeča stranka je v dopisu z istega dne v odgovor na to opozorilo UUNT pojasnila, da iz odločbe preizkuševalca in iz člena 60 Uredbe št. 207/2009 izhaja, da je navedeno pristojbino mogoče plačati do datuma vložitve izjave, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, to je v roku štirih mesecev od obvestila o odločbi.

9 UUNT je 5. oktobra 2012 tožeči stranki poslal obvestilo, da pristojbina ni bila plačana v predpisanem roku, ki se je po navedbah UUNT iztekel 28. septembra 2012. Tožeča stranka, ki je bila pozvana, naj poda stališča, se je sklicevala na svoj dopis z dne 4. oktobra 2012.

10 Tožeča stranka je 9. oktobra 2012 vložila izjavo, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo. UUNT je 10. oktobra 2012 prejel plačilo pristojbine za pritožbo, ki ga je tožeča stranka izvršila dan prej.

11 Z odločbo z dne 3. decembra 2012 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) je četrti odbor za pritožbe UUNT štel, da pritožba tožeče stranke ni bila vložena. Najprej je presodil, da je bilo besedilo člena 60 Uredbe št. 207/2009 v odločbi preizkuševalca pravilno povzeto. Nato je navedel, da se poved „[š]teje se, da je pritožba vložena šele, ko je plačana pristojbina za pritožbo“ v tem členu lahko navezuje le na prejšnjo poved, ki se nanaša na vložitev pritožbe in ki določa dvomesečni rok, ne pa na naslednjo poved, ki se nanaša na vložitev izjave in ki določa štirimesečni rok. Poudaril je tudi, da je v pravilu 49(3) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189) navedeno, da če je pristojbina plačana po izteku roka za vložitev pritožbe, določenega v členu 60 Uredbe št. 207/2009, se pritožba ne šteje za vloženo, pristojbina za pritožbo pa se vrne prijavitelju. V obravnavanem primeru je tako ugotovil, da je tožeča stranka pristojbino za pritožbo plačala 10. oktobra 2012, po izteku dvomesečnega roka, določenega za vložitev pritožbe in za plačilo pristojbine, to je 28. septembra 2012. Zato je na podlagi člena 60 Uredbe št. 207/2009 v bistvu štel, da pritožba ni bila vložena, in odredil vračilo navedene pristojbine na podlagi pravila 49(3) Uredbe št. 2868/95.

Predlogi strank

12 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— razveljavi izpodbijano odločbo;

— šteje, da je bila njena pritožba pri odboru za pritožbe vložena;

— UUNT naloži plačilo stroškov.

13 UUNT Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Dopustnost drugega predloga tožeče stranke

14 Tožeča stranka v svojem drugem predlogu navaja, naj se njena pritožba pred odborom za pritožbe šteje za vloženo in naj s tem, v bistvu, Splošno sodišče odboru za pritožbe naloži, da navedeno pritožbo razglasi za vloženo.

15 V zvezi s tem zadostuje spomniti, da mora v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru tožbe, vložene pri sodišču Evropske unije zoper odločbo odbora za pritožbe UUNT, UUNT v skladu s členom 65(6) Uredbe št. 207/2009 sprejeti ukrepe za uskladitev s sodbo sodišča Unije. Torej Splošno sodišče ni pristojno, da bi UUNT naložilo, kako naj odloči, temveč je UUNT tisti, ki mora odločiti na podlagi

izreka in obrazložitve sodbe sodišča Unije (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 11. julija 2007 v zadevi El Corte Inglés proti UUNT – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, ZOdl., str. II-2579, točka 20 in navedena sodna praksa).

16 Predlog tožeče stranke, naj Splošno sodišče UUNT naloži, da pritožbo razglasi za vloženo, je torej nedopusten.

Vsebinska presoja

17 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe kot edini razlog navaja kršitev člena 60 Uredbe št. 207/2009. V bistvu meni, da je bila njena pritožba pred odborom za pritožbe vložena, saj je pristojbino za pritožbo plačala v roku, določenem v navedenem členu v verodostojni, litovski različici. Trdi, da je v besedilu tega člena v litovski različici jasno in nedvoumno navedeno, da je plačilo pristojbine za pritožbo vezano na vložitev izjave, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, in da je v ta namen določen štirimesečni, in ne dvomesečni rok kot za vložitev pritožbe.

18 UUNT prereka trditve tožeče stranke.

19 V členu 60 Uredbe št. 207/2009, naslovljenem „Rok in oblika pritožbe“, je navedeno:

„Pritožba [zoper odločbe UUNT iz člena 58 te uredbe, zlasti odločbe preizkuševalca (v litovščini: ‚pranešimas apie apeliaciją‘),] se pisno vloži pri [UUNT] v dveh mesecih po datumu [vročitvi] obvestila o odločbi, zoper katero je vložena pritožba. Šteje se, da je pritožba [v litovščini: ‚prašymas‘] vložena šele, ko je plačana pristojbina za pritožbo. V roku štirih mesecev po datumu [vročitvi] obvestila o odločbi je treba vložiti pisno izjavo [v litovščini: ‚rašytinis prašymas‘], ki navaja vzroke za pritožbo.“

20 V skladu z ustaljeno sodno prakso, ki se zgleduje po členu 314 ES in členu 55 EU, so vse jezikovne različice določbe prava Unije enako verodostojne in jim je treba načeloma priznati enako vrednost, ki zlasti ne sme biti odvisna od števila prebivalcev držav članic, ki govorijo zadevni jezik (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 2. aprila 1998 v zadevi EMU Tabac in drugi, C-296/95, Recueil, str. I-1605, točka 36, in z dne 20. novembra 2003 v zadevi Kyocera, C-152/01, Recueil, str. I-13821, točka 32, ter sodbo Splošnega sodišča z dne 20. septembra 2012 v zadevi Madžarska proti Komisiji, T-407/10, točka 39).

21 V obravnavanem primeru ni sporno, da je litovska različica člena 60 Uredbe št. 207/2009 verodostojna, tako kot ostale različice te določbe v uradnih jezikih Unije.

22 V zvezi z besedilom litovske različice člena 60 Uredbe št. 207/2009 je treba v prvi povedi izpostaviti izraz „pranešimas“, ki dobesedno pomeni „sporočilo“ in označuje pritožbo, ki se vloži pri UUNT, v tretji povedi pa izraz „prašymas“, ki dobesedno pomeni „vloga“ in označuje izjavo, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo. V drugi povedi navedenega besedila je poleg tega navedeno, da se šteje, da je izjava (prašymas) vložena šele, ko je plačana pristojbina za pritožbo.

23 Ugotoviti je treba, da je izraz „prašymas“ v drugi povedi člena 60 Uredbe št. 207/2009 dvoumen. Kot navaja tožeča stranka, se na eni strani zdi, da se ne navezuje na drug izraz, uporabljen v prvi povedi, ki označuje pritožbo, ki se vloži pri UUNT, temveč na enak izraz, uporabljen v tretji povedi, ki označuje izjavo, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, s čimer namiguje, da je rok za plačilo pristojbine za pritožbo, tako kot za vložitev izjave, štiri mesece. Na drugi strani, kot zatrjuje UUNT, umestitev navedenega izraza v drugo poved kaže na to, da je vezan na prejšnjo poved, ki se nanaša na pritožbo, ki se vloži pri UUNT v roku dveh mesecev, in ne na naslednjo poved, ki se nanaša na izjavo, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo.

24 Iz tega izhaja, da drugače od nasprotujočih si prepričanj glede jasnosti, ki sta jih stranki izrazili v svojih pisnih stališčih, litovska različica člena 60 Uredbe št. 207/2009 ni nedvoumna in vzbuja dvome glede njene razlage in uporabe.

25 Zato je treba določiti pravilno in enotno razlago člena 60 Uredbe št. 207/2009 ter preučiti pravne posledice uporabe navedenega člena v obravnavanem primeru s strani UUNT.

26 V skladu z ustaljeno sodno prakso se formulacija določbe prava Unije v eni od jezikovnih različic ne more uporabljati kot edina podlaga za razlago te določbe in glede tega ne more imeti prednosti pred drugimi jezikovnimi različicami. Tak pristop namreč ne bi bil združljiv z zahtevo po enotni uporabi prava Unije (sodbe Sodišča z dne 12. novembra 1998 v zadevi Institute of the Motor Industry, C-149/97, Recueil, str. I-7053, točka 16; z dne 3. aprila 2008 v zadevi Endendijk, C-187/07, ZOdl., str. I-2115, točka 23, in z dne 9. oktobra 2008 v zadevi Sabatauskas in drugi, C-239/07, ZOdl., str. I-7523, točka 38).

27 Na eni strani potreba po enotni razlagi prava Unije izključuje, da bi se v dvomu besedilo neke določbe obravnavalo ločeno, in zahteva, da se razlaga in uporablja ob upoštevanju različic v vseh drugih uradnih jezikih (sodba Sodišča z dne 12. julija 1979 v zadevi Koschniske, 9/79, Recueil, str. 2717, točka 6; glej tudi sodbo Sodišča z dne 17. oktobra 1996 v zadevi Lubella, C-64/95, Recueil, str. I-5105, točka 17 in navedena sodna praksa, in sodbo Splošnega sodišča z dne 15. septembra 2011 v zadevi Prinz Sobieski zu Schwarzenberg proti UUNT – British-American Tobacco Polska (Romuald Prinz Sobieski zu Schwarzenberg), T-271/09, neobjavljena v ZOdl., točka 38 in navedena sodna praksa).

28 Na drugi strani potreba po enotni razlagi prava Unije v primeru razhajanj med različnimi jezikovnimi različicami določbe zahteva, da se ta določba razlaga glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 27. oktobra 1977 v zadevi Bouchereau, 30/77, Recueil, str. 1999, točka 14; zgoraj v točki 20 navedeno sodbo Kyocera, točka 33, in sodbo Sodišča z dne 22. marca 2012 v zadevi Génesis, C-190/10, točka 42 in navedena sodna praksa).

29 Glede različic člena 60 Uredbe št. 207/2009 v drugih uradnih jezikih Unije, zlasti v petih delovnih jezikih UUNT, je treba poudariti, prvič, da se v francoski, angleški, nemški, italijanski in španski različici izrazi „recours“, „notice“, „Beschwerde“, „ricorso“ in „recurso“, ki so uporabljeni v drugi povedi navedenega člena, jasno navezujejo na enak izraz, uporabljen v prvi povedi, in označujejo pritožbo, ki se vloži pri UUNT v dveh mesecih od obvestila o odločbi, zoper katero je vložena pritožba, in ne na drug izraz, uporabljen v tretji povedi, s katerim bi bila označena izjava, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, v roku štirih mesecev.

30 Drugič, z vidika splošne sistematike in namena druge povedi člena 60 Uredbe št. 207/2009 je treba šteti, da se želijo s to povedjo preprečiti povsem formalne pritožbe, ki jim ne bi bila priložena izjava, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, oziroma se želi odvrniti od vlaganja neresnih pritožb.

31 Zato je treba člen 60 Uredbe št. 207/2009 razlagati enotno, in sicer tako, da se za to, da bi se lahko štelo, da je pritožba vložena, zahteva plačilo pristojbine za pritožbo, plačilo pa je vezano na vložitev pritožbe in mora biti izvršeno, tako kot pritožba, v dveh mesecih od vročitve obvestila o odločbi, zoper katero je vložena pritožba. Štirimesečni rok od vročitve obvestila o odločbi velja samo za vložitev izjave, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, in ne za plačilo pristojbine za pritožbo.

32 Poleg tega je treba poudariti, kot je to storil odbor za pritožbe v točki 13 izpodbijane odločbe, da to enotno razlago potrjuje pravilo 49(3) Uredbe št. 2868/95. To pravilo, katerega besedilo je jasno in nedvoumno tako v litovščini kot v drugih jezikih, navedenih zgoraj v točki 29, določa, da če je pristojbina za pritožbo plačana po izteku roka za vložitev pritožbe v skladu s členom 60 Uredbe št. 207/2009, se pritožba ne šteje za vloženo, pristojbina za pritožbo pa se vrne prijavitelju. Šteti je treba, da se izraz „rok za vložitev pritožbe“ navezuje na dvomesečni rok za vložitev pritožbe, in ne na štirimesečni rok za vložitev izjave, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo.

33 V zvezi z navedbo tožeče stranke v njenih pisnih vlogah, da je treba za zagotovitev pravne varnosti člen 60 Uredbe št. 207/2009 razlagati čim bolj v korist njenih interesov, je treba najprej poudariti, da je tožeča stranka na obravnavi pojasnila, da ta navedba ni samostojen očitek, ki se nanaša na kršitev načela pravne varnosti, temveč je bila podana zgolj v podporo njenemu edinemu tožbenemu razlogu, ki se nanaša na kršitev navedenega člena, kar je bilo zabeleženo v zapisnik obravnave.

34 Vendar zadostuje poudariti, da je prav načelo pravne varnosti v povezavi z načelom enakosti in prepovedi diskriminacije odbor za pritožbe zavezovalo k temu, da člen 60 Uredbe št. 207/2009 razlaga enotno, v skladu z razlago, navedeno zgoraj v točki 31, in mu onemogočalo, da se od te razlage odmakne v korist tožeče stranke. Ker navedena enotna razlaga temelji na različicah tega člena v drugih uradnih jezikih Unije ter na njegovi splošni sistematiki in namenu, je edina, ki je v skladu z načelom pravne varnosti. Spoštovanje procesnih rokov, zlasti za pritožbo, je namreč vprašanje javnega reda in vse razlage, drugačne od te enotne razlage, lahko škodujejo pravni varnosti (glej v tem smislu in po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 19. septembra 2012 v zadevi Video Research USA proti UUNT (VR), T-267/11, točka 35, in sklep Splošnega sodišča z dne 24. oktobra 2013 v zadevi Stromberg Menswear proti UUNT – Leketoy Stormberg Inter (STORMBERG), T-451/12, točka 38).

35 Odbor za pritožbe je v točki 12 izpodbijane odločbe člen 60 Uredbe št. 207/2009 torej upravičeno razlagal tako, da se za to, da bi se pritožba štela za vloženo, zahteva plačilo pristojbine za pritožbo v dvomesečnem roku, določenim za njeno vložitev.

36 Glede navedbe tožeče stranke, da je preizkuševalec UUNT v svoji odločbi izrecno ponovil litovsko različico člena 60 Uredbe št. 207/2009, brez dodatnega pojasnila, je treba najprej poudariti, da je preizkuševalec UUNT v obvestilu o svoji odločbi o zavrnitvi registracije (glej točko 5 zgoraj) povzel dvoumnost iz litovske različice navedenega člena v zvezi z rokom plačila pristojbine za pritožbo, kakor je ugotovljena zgoraj (glej točke od 22 do 24), ne da bi tožečo stranko opozoril na to dvoumnost niti na razhajanje te različice in ostalih verodostojnih jezikovnih različic. Poleg tega je UUNT na obravnavi priznal obstoj te dvoumnosti in tega razhajanja, za katera, kot pravi, do obravnavane zadeve ni vedel, je pa zatrdil, da to ne vpliva na potrebo po enotni razlagi navedene določbe.

37 Preučiti je torej treba, ali se tožeča stranka v obravnavanem primeru lahko sklicuje na to, da je preizkuševalec UUNT povzel dvoumnost, ki vpliva na zakonitost litovske različice člena 60 Uredbe št. 207/2009, da bi se tako odstopilo od enotne razlage navedenega člena in da bi tožeča stranka s tem upravičila neplačilo pristojbine za pritožbo v predpisanem roku.

38 V skladu z ustaljeno sodno prakso je od uporabe predpisov Unije v zvezi s procesnimi roki mogoče odstopiti le v izjemnih okoliščinah, saj stroga uporaba teh pravil ustreza zahtevam po pravni varnosti in nujnosti, da se prepreči vsakršna diskriminacija ali vsakršno samovoljno ravnanje pri vodenju sodnih postopkov (sodba Sodišča z dne 26. novembra 1985 v zadevi Cockerill-Sambre proti Komisiji, 42/85, Recueil, str. 3749, točka 10). Ne glede na to, ali so te okoliščine opredeljene kot nepredvidljive, kot višja sila ali kot opravičljiva zmota, v vsakem primeru vsebujejo subjektivni element, ki za dobroverno stranko prinaša obveznost, da dokaže vso zahtevano vestnost in skrbnost, ki se zahteva od običajno obveščenega subjekta, da bi bil tako nadzorovan potek postopka in da bi bili spoštovani predpisani roki (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 15. decembra 1994 v zadevi Bayer proti Komisiji, C-195/91 P, Recueil, str. I-5619, točki 31 in 32, in z dne 22. septembra 2011 v zadevi Bell & Ross proti UUNT, C-426/10 P, ZOdl., str. I-8849, točki 47 in 48, ter sklep Splošnega sodišča z dne 1. aprila 2011 v zadevi Doherty proti Komisiji, T-468/10, ZOdl., str. II-1497, točke 18, 19, 27 in 28 ter navedena sodna praksa).

39 V obravnavanem primeru pa je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala vestnosti in skrbnosti, ki se zahteva za namene nadzora in spoštovanja roka, določenega za plačilo pristojbine za pritožbo.

40 Najprej je treba namreč šteti, da bi morala običajno vestna in skrbna prijaviteljica znamke Skupnosti člen 60 Uredbe št. 207/2009 primerjati s pravilom 49(3) Uredbe št. 2868/95 (glej točko 32 zgoraj), katerega besedilo je jasno in nedvoumno tako v litovščini kot v drugih jezikih, navedenih zgoraj v točki 29, in ki vložitev pritožbe pogojuje s plačilom pristojbine za to pritožbo v roku, določenim za njeno vložitev, ne glede na rok, ki ga navedeni člen določa za naknadno vložitev izjave, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo. Tožeča stranka je poleg tega na obravnavi potrdila, da je navedeno pravilo v času vložitve svoje pritožbe poznala.

41 Običajno vestna in skrbna prijaviteljica znamke Skupnosti, ki je, tako kot tožeča stranka, v svoji prijavi znamke Skupnosti kot drugi jezik izbrala angleščino, bi lahko vsaj preverila besedilo člena 60 Uredbe št. 207/2009 v angleški različici, v skladu s katerim se „[š]teje […], da je pritožba vložena šele, ko je plačana pristojbina za pritožbo“ ([t]he notice shall be deemed to have been filed only when the fee for appeal has been paid). Navedeno besedilo v angleškem jeziku tako plačilo pristojbine za pritožbo (fee for appeal) jasno navezuje na vložitev pritožbe (notice of appeal), za katero jo določen dvomesečni rok, in ne na vložitev izjave, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo (statement setting out the grounds of appeal), za katero je določen štirimesečni rok.

42 Zaradi pomanjkanja vestnosti in skrbnosti se tožeča stranka ne more uspešno sklicevati na nikakršno nepredvidljivo okoliščino, višjo silo ali opravičljivo zmoto, da bi upravičila svojo neizvršitev plačila pristojbine za pritožbo v predpisanem roku (glej po analogiji sklep Splošnega sodišča z dne 15. aprila 2011 v zadevi Longevity Health Products proti UUNT – Biofarma (VITACHRON female), T-96/11, neobjavljen v ZOdl., točka 19). Poleg tega se tožeča stranka ni oprla na noben očitek, ki bi se izrecno nanašal na nepredvidljive okoliščine ali na opravičljivost te neizvršitve.

43 Vsekakor je treba še ugotoviti, da tožeči stranki, potem ko jo je UUNT obvestil o neplačilu pristojbine za pritožbo v predpisanem roku in na nevarnost, da se bo zato štelo, da njena pritožba ni bila vložena, ni bila odvzeta pravica do pritožbe pred samim UUNT. Namreč, tudi ob predpostavki, da je tožeča stranka nameravala zatrditi, da kljub dokazanemu vestnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogla upoštevati časovnega roka za plačilo pristojbine za pritožbo, je imela še vedno na voljo postopek *restitutio in integrum* pred UUNT in bi lahko vložila tožbo na podlagi člena 81 Uredbe št. 207/2009 (glej po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 11. maja 2011 v zadevi Flaco-Geräte proti UUNT – Delgado Sánchez (FLACO), T-74/10, neobjavljena v ZOdl., točka 26).

44 V teh okoliščinah odboru za pritožbe ni mogoče očitati, da je kršil člen 60 Uredbe št. 207/2009, ker je ob uporabi navedenega člena v povezavi s pravilom 49(3) Uredbe št. 2868/95 ugotovil, da je tožeča stranka pristojbino za pritožbo plačala po izteku dvomesečnega roka, določenega za njeno plačilo, ter odločil, da je zaradi neupoštevanja tega roka treba šteti, da tožeča stranka pritožbe ni vložila in da je treba pristojbino za pritožbo tožeči stranki povrniti.

45 Glede na vse navedeno je treba edini tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen in s tem zavrniti tudi tožbo v celoti.

Stroški

46 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Vendar člen 87(3), prvi odstavek, *in fine*, tega poslovnika določa, da lahko Splošno sodišče v izjemnih okoliščinah odloči, da se stroški delijo.

47 V obravnavanem primeru je treba uravnotežiti na eni strani potrebo po enotni razlagi člena 60 Uredbe št. 207/2009 ter dolžnost vestnosti in skrbnosti tožeče stranke in na drugi strani dvoumnost litovske različice navedenega člena, kakor jo je povzel preizkuševalec UUNT v svojem obvestilu o odločbi o zavrnitvi registracije.

48 Ob upoštevanju izjemnih okoliščin v smislu člena 87(3), prvi pododstavek, *in fine*, Poslovnika se zaradi pravičnosti UUNT naloži plačilo njegovih stroškov in stroškov tožeče stranke (glej v tem smislu in po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 23. novembra 2011 v zadevi Jones in drugi proti Komisiji, T-320/07, neobjavljena v ZOdl., točka 158, in sklep Splošnega sodišča z dne 13. novembra 2012 v zadevi ClientEarth in drugi proti Komisiji, T-278/11, točka 51).

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) nosi svoje stroške in stroške družbe Research and Production Company „Melt Water“ UAB.

Jaeger Gratsias Kančeva

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 21. maja 2014.

Podpisi